

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 19ης Ιουλίου 1996 *

Στην υπόθεση C-196/96,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση της Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli, προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά του

Hassan Lahlou,

η έκδοση προδικαστικής απόφασεως ως προς το αν συμβιβάζεται με το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ μια εθνική ρύθμιση περί διαχειρίσεως δικαιωμάτων δημιουργού,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, Κ. Ν. Κακούρη, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet και G. Hirsch, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann, H. Ragnemalm και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Διάταξη

- 1 Με διάταξη της 15ης Μαΐου 1996, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 10 Ιουνίου του ίδιου έτους, η Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli, υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, τρία προδικαστικά ερωτήματα σχετικά με διάφορα άρθρα της συνθήκης αυτής, προκειμένου να κρίνει αν συμβιβάζεται προς τις διατάξεις αυτές μια εθνική ρύθμιση που αφορά τη διαχείριση δικαιωμάτων δημιουργού.

- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο ποινικής δίκης που κινήθηκε κατά του Lahlou, ο οποίος κατηγορείται ότι μετέδωσε μουσικές συνθέσεις χωρίς να έχει το προς τούτο δικαίωμα και προέβη σε καταχρηστική αντιγραφή μαγνητοταινιών και δίσκων.

- 3 Εκτιμώντας ότι η διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί εγείρει προβλήματα ερμηνείας ορισμένων διατάξεων της Συνθήκης ΕΚ, το εθνικό δικαστήριο υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
 - «1) Μπορεί η εθνική νομοθεσία, η οποία η παρέχει στη SIAE (Ιταλική Εταιρεία Δημιουργών και Εκδοτών) το αποκλειστικό δικαίωμα διαχείρισης των δικαιωμάτων δημιουργού να απαγορεύει ή να περιορίζει την εισαγωγή ή την εξαγωγή ηχητικών υποθεμάτων τα οποία διατίθενται νομίμως στο εμπόριο σε άλλο κράτος;

 - 2) Στο πλαίσιο της ενιαίας αγοράς η οποία χαρακτηρίζεται από την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων και την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, μπο-

ρεί η SIAE να απαιτεί άνευ ετέρου την καταβολή δικαιωμάτων για λογαριασμό των δημιουργών, επικαλούμενη τις σχετικές ποινικές κυρώσεις προς ικανοποίηση της απαιτήσεώς της;

- 3) Καταλήγουν η εθνική νομοθεσία και νομολογία, στις οποίες αναφέρεται η SIAE με το δικόγραφο που κατέθεσε ως πολιτικώς ενάγουσα, σε αυθαίρετη διάκριση ή συγκεκαλυμμένο περιορισμό του εμπορίου, που έχουν σχέση με την εμπορική εκμετάλλευση των δικαιωμάτων του δημιουργού, από και προς την Ιταλία, έναντι των άλλων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενωσης;»
- 4) Πρέπει να υπομνηστεί ότι η ανάγκη μιας ερμηνείας του κοινοτικού δικαίου, η οποία θα είναι χρήσιμη για το εθνικό δικαστήριο, του επιβάλλει να καθορίζει το πραγματικό και κανονιστικό πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσονται τα ερωτήματα που υποβάλλει ή τουλάχιστον να εξηγεί τις πραγματικές υποθέσεις στις οποίες βασίζονται τα ερωτήματα αυτά (βλ., ιδίως, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 1993, C-320/90, C-321/90 και C-322/90, Telemarsicabruzzo κ.λπ., Συλλογή 1993, σ. I-393, σκέψη 6· διατάξεις της 19ης Μαρτίου 1993, C-157/92, Banchemo, Συλλογή 1993, σ. I-1085, σκέψη 4· της 23ης Μαρτίου 1995, C-458/93, Saddik, Συλλογή 1995, σ. I-511, σκέψη 12· της 7ης Απριλίου 1995, C-167/94, Grau Gomis κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-1023, σκέψη 8· της 21ης Δεκεμβρίου 1995, C-307/95, Max Mara, Συλλογή 1995, σ. I-5083, σκέψη 6, και της 20ής Μαρτίου 1996, C-2/96, Supino και Data, Συλλογή 1996, σ. I-1543, σκέψη 4).
- 5) Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι τα πληροφοριακά στοιχεία που παρέχονται και τα ερωτήματα που υποβάλλονται με τις αποφάσεις περί παραπομπής δεν πρέπει να παρέχουν τη δυνατότητα μόνο στο Δικαστήριο να δίδει χρήσιμες απαντήσεις αλλά και στις κυβερνήσεις των κρατών μελών καθώς και στους λοιπούς ενδιαφερομένους διαδίκους να υποβάλλουν παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 20 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου (διάταξη Supino και Data, προπαρατεθείσα, σκέψη 5). Στο Δικαστήριο εναπόκειται να μεριμνά για τη διασφάλιση της δυνατότητας αυτής, λαμβανομένου υπόψη ότι, βάσει της προαναφερθείσας διάταξης, μόνο οι αποφάσεις περί παραπομπής κοινοποιούνται

στους ενδιαφερομένους διαδίκους (απόφαση της 1ης Απριλίου 1982, 141/81, 142/81 και 143/83, Holdijk κ.λπ., Συλλογή 1982, σ. 1299, σκέψη 6· διατάξεις Sad-dik, σκέψη 13· Grau Gomis κ.λπ., σκέψη 10, Max Mara, σκέψη 8, και Sunino και Data, σκέψη 5, προπαρατεθείσες).

6. Εν προκειμένω διαπιστώνεται ότι η διάταξη περί παραπομπής δεν περιέχει επαρκή πληροφοριακά στοιχεία ως προς το πραγματικό και νομικό πλαίσιο, ανταποκρινόμενα στις προϋποθέσεις αυτές. Πράγματι, το αιτούν δικαστήριο αναφέρεται απλώς σε ποινικού χαρακτήρα παραβάσεις της ιταλικής νομοθεσίας περί δικαιωμάτων δημιουργού και στο ζήτημα που ανακύπτει σ' αυτό το πλαίσιο, αν, δηλαδή, συμβιβάζεται προς το κοινοτικό δίκαιο το μονοπώλιο μιας εταιρίας που έχει το αποκλειστικό δικαίωμα της διαχείρισεως αυτών των δικαιωμάτων και την εξουσία να απαιτεί την καταβολή δικαιωμάτων με την απειλή ποινικών κυρώσεων. Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο δεν περιγράφει επαρκώς ούτε το πραγματικό πλαίσιο της διαφοράς ούτε το ιταλικό κανονιστικό πλαίσιο ούτε τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους διερωτάται ως προς την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου και θεωρεί αναγκαία την υποβολή προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο.

7. Οι ενδείξεις, δηλαδή, της διατάξεως περί παραπομπής, λόγω του ότι αναφέρονται κατά τρόπο υπερβολικά ασαφή στις νομικές και πραγματικές καταστάσεις για τις οποίες κάνει λόγο το εθνικό δικαστήριο, δεν επιτρέπουν στο Δικαστήριο να διατυπώσει μια χρήσιμη ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου.

8. Υπό τις συνθήκες αυτές διαπιστώνεται, ήδη σ' αυτό το στάδιο της διαδικασίας και κατ' εφαρμογήν των άρθρων 92 και 103 του Κανονισμού Διαδικασίας, ότι η αίτηση του εθνικού δικαστηρίου είναι προδήλως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

9 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπιπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε η Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Tivoli, με διάταξη της 15ης Μαΐου 1996, είναι απαράδεκτη.

Λουξεμβούργο, 19 Ιουλίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias